

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 18 mei 2011 in zaak nr. 11/14939 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het met een kennisgeving vanwege de minister daartegen aanhangig gemaakte beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het feit dat hij, nadat de door hem ingediende aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen, Nederland heeft verlaten en naar België is vertrokken, niet met zich brengt dat de werking van de meeromvattende beschikking is komen te vervallen nu hij niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Hij heeft, zo betoogt de vreemdeling, door naar België te vertrekken voldaan aan de in de meeromvattende beschikking neergelegde verplichting Nederland te verlaten. In de uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100493/1/V3 (www.raadvanstate.nl), waarnaar de rechtbank heeft verwezen, is sprake van een situatie waarin de vreemdeling Nederland niet uit eigen beweging heeft verlaten. Door zijn vertrek naar België is, anders dan in die uitspraak, de werking aan de meeromvattende beschikking komen te ontvallen en had een terugkeerbesluit dienen te worden genomen alvorens hij in bewaring kon worden gesteld, aldus de vreemdeling.

2.1.1. Ingevolge artikel 3, derde lid, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn) wordt onder "terugkeer" verstaan: het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3, vierde lid, wordt onder

"terugkeerbesluit" verstaan: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

2.1.2. In het besluit van 24 september 2010, waarbij de aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen is afgewezen, staat, onder punt 5, onder het kopje "Rechtsgevolgen van deze beschikking", voor zover thans van belang, het volgende:

"De afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel heeft de gevolgen als opgesomd in artikel 45 van de Vreemdelingenwet. Dat houdt onder meer in dat betrokkene niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. Betrokkene dient Nederland onmiddellijk te verlaten. Bij gebreke hiervan kan hij worden uitgezet".

Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100493/1/V3 is aldus in de meeromvattende beschikking de door de richtlijn vereiste administratieve vaststelling vervat dat het verblijf van de derdelander onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is.

Door zijn vertrek naar België heeft de vreemdeling niet voldaan aan de in het besluit van 24 september 2010 vervatte vaststelling dat er een terugkeerverplichting is, nu aan die verplichting eerst is voldaan indien de betrokken vreemdeling is teruggekeerd naar een land als bedoeld in artikel 3, derde lid, van de richtlijn. Nu de vreemdeling niet naar een land als bedoeld in die bepaling is teruggekeerd, is de werking aan het in de meeromvattende beschikking vervatte terugkeerbesluit niet komen te ontvallen. De minister behoeft derhalve geen nieuw terugkeerbesluit te nemen alvorens de vreemdeling in bewaring te stellen.

De grief faalt.

2.2. Grief 2 richt zich - kort gezegd - tegen het oordeel van de rechtbank dat de gronden de bewaring kunnen dragen.

2.2.1. Aan de maatregel is ten grondslag gelegd dat de vreemdeling niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), hij geen vaste woon- of verblijfplaats heeft, hij ongewenst is verklaard en hij niet beschikt over voldoende middelen bestaan.

2.2.2. De vreemdeling heeft ter onderbouwing van de grief betoogd dat de minister niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als ongewenst vreemdeling staat gesignaleerd, zodat die grond ten onrechte aan de bewaring ten grondslag is gelegd. Voorts heeft de vreemdeling gesteld dat hij zijn paspoort heeft verscheurd omdat hij niet wilde dat zijn reisagent daarvan oneigenlijk gebruik zou maken en dat hij daarbij nimmer de bedoeling heeft gehad zijn terugkeer te belemmeren, zodat de grond dat hij niet beschikt over een identiteitsdocument evenzeer ten onrechte aan de bewaring ten grondslag is gelegd. Tenslotte heeft hij een vast woonadres bij zijn ex-vrouw welk adres bekend is bij de minister en heeft de minister niet bestreden dat hij beschikt over voldoende middelen van bestaan, terwijl deze gronden bovendien niet of

onvoldoende door de minister zijn toegelicht, zodat ook deze gronden de bewaring niet kunnen dragen, aldus de vreemdeling.

2.2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 april 2011 in zaak nr. 201101086/1/V3, www.raadvanstate.nl) dient bij de beoordeling of de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert te worden uitgegaan van de omstandigheden die in het besluit tot oplegging van de bewaring zijn vermeld. Bij deze beoordeling moet rekening worden gehouden met de toelichting die de minister – ter zitting van de rechtbank dan wel anderszins – ten aanzien van deze omstandigheden heeft gegeven en – in samenhang daarmee – met hetgeen hieromtrent uit het bewaringsdossier van de vreemdeling valt af te leiden.

De minister heeft ter zitting van de rechtbank toegelicht dat de vreemdeling is overgenomen van de Belgische autoriteiten en geen adres heeft waar hij traceerbaar is.

Aan de bewaring is terecht ten grondslag gelegd dat de vreemdeling geen vaste woon- of verblijfplaats heeft. Dat de vreemdeling voor zijn vertrek op een, naar hij stelt, voor de minister bekend adres zou hebben verbleven geeft geen aanleiding voor een ander oordeel, reeds omdat de vreemdeling dat adres heeft verlaten zonder de minister daarvan in kennis te stellen en kennelijk niet voornemens was daarnaar terug te keren.

Wat de grond betreft dat de vreemdeling niet beschikt over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000 heeft de rechtbank terecht overwogen dat deze grond aan de bewaring ten grondslag mocht worden gelegd, nu de vreemdeling, door zijn paspoort te verscheuren, de voorbereiding van zijn terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Dat de vreemdeling dat zou hebben gedaan omdat hij niet wilde dat zijn reisagent oneigenlijk gebruik van het paspoort zou maken en dat hij daarbij nimmer heeft beoogd zijn terugkeer te belemmeren, kan hieraan niet afdoen. Om het door hem gestelde doel te bereiken had de vreemdeling zijn paspoort niet hoeven te verscheuren en hij had zich moeten realiseren dat hij, door dat toch te doen, zijn eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst zou bemoeilijken. In het licht van deze omstandigheden kan het ontbreken van een identiteitsdocument aan de vreemdeling worden toegerekend en biedt deze omstandigheid, in samenhang met het ontbreken van een vaste woon- of verblijfplaats, voldoende grond om aan te nemen dat de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Gelet daarop behoeven de overige gronden die aan de bewaring ten grondslag zijn gelegd geen bespreking.

De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter,
en mr. H. Troostwijk en mr. E. Steendijk, leden,
in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

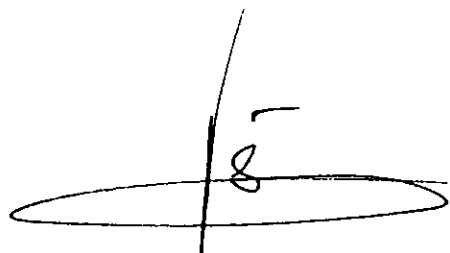
De voorzitter
is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 juli 2011

345.
Verzonden: 15 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 11/14939 VRONTN

Uitspraak in het geding tussen de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
verblijvende in detentiecentrum Rotterdam,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. R.P. van Empel-Bouman, advocaat te 's-Hertogenbosch,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel
verweerder,
gemachtigde: mr. I.A.M. de Groot, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2011 is eiser in vreemdelingenbewaring gesteld.

Verweerder heeft op 2 mei 2011 de rechtbank op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 in kennis gesteld van het opleggen van de maatregel van bewaring. Deze kennisgeving wordt gelijkgesteld met een door eiser ingesteld beroep. Het beroep strekt tevens tot toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter zitting van 11 mei 2011. Eiser is door middel van telehoren door de rechtbank gehoord op zijn detentielocatie, waar ook de tolk en de gemachtigde aanwezig waren. Verweerder heeft zich ter zitting in Zutphen doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 94, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) dient de rechtbank te beoordelen of de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in strijd is met deze wet, dan wel bij afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

2.2 Op 24 december 2010 is de implementatietermijn voor de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) verstreken. Vast staat dat deze richtlijn tot op heden niet in de nationale wetgeving is geïmplementeerd.

2.3 De stelling van eiser dat ten onrechte geen terugkeerbesluit is genomen alvorens eiser in vreemdelingenbewaring is gesteld, leidt niet tot gegronde verklaring van het beroep. Blijkens de overgelegde gedingstukken heeft eiser een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Deze aanvraag is door verweerder bij besluit van 24 september 2010 afgewezen. Dit betreft een zogenaamde meeromvattende beschikking. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 21 maart 2011 (zaak nr. 201100493/1, LJN: BP9281) is in de meeromvattende beschikking de door de richtlijn vereiste administratieve vaststelling vervat dat het verblijf van de derdelander onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is. Aldus is in het geval van eiser geen afzonderlijk terugkeerbesluit vereist. Dat eiser na de afwijzende asielbeschikking Nederland heeft verlaten, doet daar niet aan af. Gebleken is, hetgeen ook niet in geschil is, dat eiser naar België is vertrokken. Eiser heeft derhalve niet het grondgebied van de lidstaten verlaten zodat de werking van de meeromvattende beschikking van 24 september 2010 niet is komen te vervallen. De stelling van eiser faalt derhalve.

2.4 In de uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011 (zaak nr. 201100555/1, LJN: BP9284) heeft de Afdeling overwogen dat artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 - voor zover nodig - richtlijnconform kan worden uitgelegd in die zin dat, zolang niet aan artikel 3, zevende lid, van de Terugkeerrichtlijn is voldaan, een maatregel van bewaring alleen mag worden opgelegd indien de betrokken vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

2.5 Aan de maatregel is ten grondslag gelegd dat eiser:

- niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000;
- geen vaste woon- of verblijfplaats;
- ongewenst verklaard is;
- niet beschikt over middelen van bestaan.

2.6 Eiser heeft gesteld dat de gronden onder b, c en d ten onrechte aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, nu is gebleken dat eiser niet ongewenst is verklaard, eiser in Nederland een vrouw heeft bij wie hij ondanks de scheiding verblijft zodat hij een adres heeft en hij wel beschikt over middelen van bestaan omdat hij van familie geld kon krijgen. De enkele grond dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000, is onvoldoende om de maatregel te kunnen dragen.

2.7 Verweerder heeft ter zitting met betrekking tot de gronden in het licht van ontwijken of belemmeren in de zin van de Terugkeerrichtlijn het volgende gesteld. Eiser is weliswaar niet ongewenst verklaard in de zin van artikel 67 van de Vw 2000, maar wel is sprake van een signalering 'ongewenst vreemdeling' als bedoeld in paragraaf A5/3.7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 hetgeen betekent dat eiser niet op het Nederlands grondgebied mag zijn. Eiser wil echter niet terugkeren naar zijn land van herkomst. De grond dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000 duidt in

Reg.nr.: AWB 11/14939 VRONTN

3

het geval van eiser op ontwijken of belemmeren nu eiser zijn paspoort heeft verscheurd. Ook het feit dat eiser niet over middelen van bestaan beschikt en hij evenmin een vaste woon- of verblijfplaats heeft zodat het onduidelijk is waar hij zou verblijven, duiden volgens verweerder op ontwijken of belemmeren.

2.8 Nog daargelaten of de beroepsgronden van eiser doel treffen ten aanzien van de vraag of in het geval van eiser terecht de gronden onder b en d aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, is de rechtbank, onder verwijzing naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011, van oordeel dat de onder a en c vermelde gronden de maatregel in dit geval kunnen dragen. De door verweerder onder rechtsoverweging 2.7 gegeven uitleg ten aanzien van die gronden is voldoende om de conclusie te rechtvaardigen dat eiser zijn verwijderingsprocedure 'ontwijkt' of 'belemmert'.

2.9 De procedure leidend tot de inbewaringstelling en de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring zijn in overeenstemming met de wettelijke vereisten.

2.10 In hetgeen overigens is aangevoerd, vindt de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de bewaring niet (langer) rechtmatig is.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. Tj. Gerbranda. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 18 mei 2011.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen één week na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

18 MEI 2011

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN 25

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

mw. mr. R.P. van Empel-Bouman

mr. mr. I.M. van Kullenburg

mr. R.H.T. van Boxmeer

mw. mr. Y.E. Verkouter

mw. mr. E. van den Hombergh

advocaten

mr. M.A. Vegter
juridisch medewerkermw. A. Wittenberg
mw. R. Hooghuis
secretariaatmw. P. van Kemenade
financiële administratie

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 24 MEI 2011	
ZAAKNR.	201105819
AAN:	V3
BEHANDELD:	

RAAD VAN STATE
 Postbus 20019
 2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Per telefax : 070 - 3651380
 c.c.IND/PV

's-Hertogenbosch, 24 mei 2011

inzake : / GCPV Ministerie van Justitie
 betreft : / hoger beroep 24-5-11
 procedurenummer beroep: 11/14939
 ons kenmerk : 00008294/ RE/re
 uw kenmerk :

Edelachtbare Heer, Vrouwe,
 Edelachtbaar College,

*
 Namens appellant, , geboren op
 , van Iraakse nationaliteit, wordt hierbij hoger beroep ingesteld.
 Appellant, verblijvende in het detentiecentrum te Rotterdam, kiest voor deze
 zaak woonplaats te 's-Hertogenbosch aan de Smalle Haven 151 (Postbus
 1138, 5200 BD) Den Bosch, bij Gelijk advocaten ten kantore van advocaat
 mw. mr. R.P. van Empel-Bouman. Ondergetekende verklaart hierbij
 bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om dit hoger beroep in te stellen, op te
 stellen en te ondertekenen.

Ik verzoek u voor eventuele griffierechten mij een acceptgiro te doen
 toekomen.

Het hoger beroep is gericht tegen de uitspraak d.d. 18 mei 2011 van
 Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, geregistreerd onder
 procedurenummer 11/14939. Een kopie van deze uitspraak wordt hierbij
 overgelegd als productie 1.

Grievan

Grief 1

- 1) Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld en op grond daarvan uitspraak gedaan, zoals weergegeven in rechtsoverweging 2.3:

"De stelling van eiser dat ten onrechte geen terugkeerbesluit is genomen alvorens eiser in vreemdelingenbewaring is gesteld, leidt niet tot gegrond verklaring van het beroep. Blijkens de overgelegde gedingstukken heeft eiser een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Deze aanvraag is door verweerder bij besluit van 24 september 2010 afgewezen. Dit betreft een zogenaamde meeromvattende beschikking. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 21 maart 2011 (201100493/1) is in de meeromvattende beschikking de door de richtlijn vereiste administratieve vaststelling verrat dat het verblijf van de derdelander onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is. Aldus is in het geval van eiser geen afzonderlijk terugkeerbesluit vereist. Dat eiser na de afwijzende asielbeschikking Nederland heeft verlaten, doet daar niet aan af. Gebleken is, hetgeen ook niet in geschil is, dat eiser naar België is vertrokken. Eiser heeft derhalve niet het grondgebied van de lidstaten verlaten zodat de werking van de meeromvattende beschikking van 24 september 2010 niet is komen te vervallen. De stelling van eiser faalt derhalve."

- 2) Appellant meent en zo is ook in beroep betoogd, dat door het verlaten van Nederland, verweerder wel degelijk nadat appellant door de Belgische autoriteiten was overgedragen, eerst een terugkeerbesluit had moeten nemen. In de meeromvattende beschikking die aan eiser is afgegeven heeft verweerder aangegeven dat een van de rechtsgevolgen van de beschikking is dat hij Nederland dient te verlaten.

*

- 3) Appellant heeft, door naar België te reizen, Nederland verlaten en daarmee voldaan aan hetgeen in de meeromvattende beschikking is vermeld. In de beschikking is immers niet vermeld dat hij het grondgebied van de lidstaten moest verlaten; hij moest Nederland verlaten. In de uitspraak van uw Afdeling waarnaar door de rechtbank wordt verwezen, is sprake van een andere situatie, namelijk als de betrokken vreemdeling Nederland niet uit eigen beweging heeft verlaten. Derhalve geldt, anders dan in voormelde uitspraak van uw afdeling, dat in het geval van appellant de werking van de meeromvattende beschikking wel is komen te vervallen, eventueel ingevolge artikel 6 lid 3 van de terugkeerrichtlijn.

Grief 2

- 4) Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld en op grond daarvan uitspraak gedaan, zoals weergegeven in rechtsoverweging 2.7 en 2.8:

"2.7 Verweerder heeft ter zitting met betrekking tot de gronden in het licht van ontwijken of belemmeren in de zin van de Terugkeerrichtlijn het volgende gesteld. Eiser is weliswaar niet ongewenst verklaard in de zin van artikel 67 van de Vw 2000, maar wel is sprake van een signalering "ongewenst vreemdeling" als bedoeld in paragraaf A5/3.7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 hetgeen betekent dat eiser niet op het Nederlands grondgebied mag zijn. Eiser wil echter niet terugkeren naar zijn land van herkomst. De grond dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vb 2000 duidt in het geval van eiser op ontwijken of belemmeren nu eiser zijn paspoort heeft verscheurd. Ook het feit dat eiser niet over middelen van bestaan beschikt en hij evenmin een vaste woon- of verblijfplaats heeft zodat het onduidelijk is waar hij zou verblijven, duiden volgens verweerder op ontwijken of belemmeren.

2.8 Nog daargelaten of de beroepsgronden van eiser doel treffen ten aanzien van de vraag of in het geval van eiser terecht de gronden onder b en d aan de maatregel ten grondslag zijn gelegd, is de rechtbank, onder verwijzing naar voormelde uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011, van oordeel dat de onder a en c vermelde gronden de maatregel in dit geval kunnen dragen. De door verweerder onder rechtsoverweging 2.7 gegeven uitleg ten aanzien van die gronden is voldoende om de conclusie te rechtvaardigen dat eiser zijn verwijderingsprocedure 'ontwijkt' of 'belemmert'."

*

- 5) Appellant is van oordeel dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat appellant ongewenst vreemdeling is. Verweerder stelt dit weliswaar, maar heeft dit niet aan appellant kenbaar gemaakt, noch in het kader van deze procedure enig bewijs hiervan geleverd, althans aannemelijk gemaakt om welke reden appellant gesignaleerd zou staan.

Het vernietigen van de identiteitspapieren heeft appellant niet gedaan om de verwijderingsprocedure te ontwijken of te belemmeren, maar, zoals in zijn eerste asielprocedure aangegeven, ervoor te zorgen dat de reisagent zijn documenten niet oneigenlijk zou kunnen gebruiken. Hij heeft dit document derhalve nimmer met het oog op beletten van terugkeer vernietigd.

- 6) Ook ten aanzien van de andere gronden die ten grondslag zijn gelegd aan de maatregel van bewaring, kunnen deze maatregel niet dragen. Verweerder is in het kader van het verzoekschrift dat na de nationale asielprocedure bij het EHRM is ingediend volledig op de

hoogte van zijn adres en verblijf bij zijn ex-vrouw. In dit verband wordt ook verwezen naar een uitspraak van uw Afdeling van 15 mei 2011, nr. 201102956/1/V3 (LJN BQ5562), waaruit blijkt dat de toelichting die verweerder, ook in de onderhavige zaak, heeft gegeven te algemeen van aard is. Appellant heeft tevens voldoende middelen om zijn verblijf alhier te kunnen bekostigen. Verweerder heeft dit niet bestreden en heeft geen toelichting gegeven waarom het gestelde gebrek aan middelen de terugkeer of de verwijderingsprocedure zou belemmeren. Verwezen wordt in dit verband naar een uitspraak van uw Afdeling van 13 mei 2011, nr. 201101548/1/V3 (LJN BQ5557).

- 7) Dat appellant heeft aangegeven dat hij niet wil terugkeren naar Irak kan evenmin als grond dienen voor het opleggen van de maatregel. In de gesprekken met DT&V heeft hij aangegeven wel bereid te zijn naar een ander land te vertrekken. Daarmee heeft appellant te kennen gegeven dat hij wil meewerken aan vertrek uit Nederland.

Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank d.d. 18 mei 2011 van Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, geregistreerd onder procedurenummer 11/14939 niet in stand blijven. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de werking van de meeromvattende beschikking niet is komen te vervallen nadat appellant Nederland had verlaten. De rechtbank had dienen te oordelen dat de maatregel vanaf het begin onrechtmatig was.

* Subsidiar is appellant van mening dat de redenen die ten grondslag liggen aan de maatregel deze niet kunnen dragen. Verweerder heeft zich eerst op het standpunt gesteld dat appellant ongewenst was verklaard, komt daarop terug door (enkel) te stellen, zoals de rechtbank ook in de uitspraak overweegt, dat appellant staat gesignaleerd als ongewenst vreemdeling, zonder dit op enigerlei wijze nader te onderbouwen. De overige gronden kunnen de maatregel evenmin dragen.

Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het beroep gegrond te verklaren en het besluit van verweerder te vernietigen, althans de rechtbank op te dragen opnieuw uitspraak te doen en aan eiser een schadevergoeding toe te kennen.

Voorts verzoekt appellant uw Afdeling verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

R. P. van Empel-Bouman